

Νίκος Χειλαδάκης: Προσκύνημα στον Πάτερ Παΐσιο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Παρασκευή 11 Ιουλίου βράδυ στο μοναστήρι της Σουρωτής. Πλήθος πιστών περιμένει μέχρι και πέντε ώρες για να προσκυνήσει το μνήμα του Αγίου πατρός Παΐσιου, τον οποίο ο Πατριάρχης δεν έχει ακόμα προχωρήσει στην επίσημη αγιοποίηση του για κάποιους «λόγους». Πολλοί γνωστοί αλλά και περισσότεροι άγνωστοι που έτυχε να με γνωρίζουν, πλησίαζαν και μου μιλούσαν για την μεγάλη τους αγωνία, για όλα όσα γίνονται για εμάς χωρίς εμάς, για το πρόβλημα ακόμα και της επιβίωσης τους, για την Ορθοδοξία που πολεμιέται από ένα ξεπουλημένο σύστημα με χίλια μέσα, για την αγωνία τους για το που οδηγεί με τις συμπροσευχές ο Πατριάρχης, η κεφαλή της Ορθοδοξίας. Ρασοφόροι και μη, ευλαβούμενοι τον μεγάλο παππούλη, αυτόν που δίδαξε και οδήγησε χιλιάδες περιπλανώμενες ψυχές στον σωστό δρόμο. Δεκαπέντε χρόνια συνεχούς προσκυνήματος στον ευλογημένο αυτόν τόπο. Τα πρώτα χρόνια λίγοι. Το παρκάρισμα άνετο. Η ουρά μόνο μιση ώρα περίπου. Όσο περνούσαν τα χρόνια ο κόσμος γίνονταν όλο και πιο πολύς. Από το 2007 και μετά άρχισαν τα προβλήματα της κοσμοσυρροής και του παρκαρίσματος γι' αυτό άρχισαν να παίρνονται τα πρώτα μέτρα. Σήμερα φτάσαμε σε μια πραγματικά κόσμοθύελλα πιστών. Μεγάλη η χάρη του και μεγάλη η ευλογία αυτής της χώρας που μοναδική στην «Ενωμένη Ευρώπη» γεννά αγίους για όλο τον κόσμο.

Μπροστά σε αυτό το ευλογημένο πλήθος τα ερωτήματα πολλά και αμείλικτα.

Αγιοτόκος Ελλάδα που έφτασες και που σε οδηγούν ; Γιατί κανείς δεν μπορεί να ορθώσει κάποιο φράγμα στο κατρακύλισμα ; Γιατί οι Ποιμενάρχες κατάντησαν πειθήνια όργανα της Νέας Τάξης ; Γιατί προδοθήκαμε και μας έριξαν στον γκρεμό ; Γιατί οι προσευχές μας δεν εισακούονται και οι νέοι μας εγκαταλείπουν αυτή την ευλογημένη χώρα, οι Νεοέλληνες σταμάτησαν να γεννοβολούν και ο πληθυσμός μας εξαφανίζεται ενώ οι μουσουλμάνοι κατά χιλιάδες κάθε χρόνο εισβάλουν ανεξέλεγκτα και απειλούν να μας κάνουν μειονότητα μέσα στην ίδια μας τη πατρίδα ; Γιατί, «Το κράτος πολλές φορές από αετός που πρέπει να είναι, γίνεται κόρακας που κατασπαράσσει τους πολίτες του. Μπορεί με τα λόγια να κόβεται γι' αυτούς, αλλά δεν κάνει τίποτε», όπως μας είπε ο Παππούλης.

Από τα τέλη της δεκαετία του εξήντα μέχρι σήμερα φαντάζει σαν να πέρασαν δέκα αιώνες και παραπάνω. Τότε δεν υπήρχαν καθίσματα στις εκκλησίες και οι παχύσαρκοι ήταν ελάχιστοι. Ο κόσμος έτρωγε ψωμί από καθαρό σιτάρι και όχι ορμόνες και φυτοφάρμακα. Ακόμα υπήρχε το φιλότιμο, όπως έλεγε και ο Άγιος Παππούλης. «Είχες ένα τορβά με φρούτα και το πολύ ένα να ήταν χαλασμένο. Σήμερα σχεδόν όλα είναι χαλασμένα». Υπήρχαν ακόμα ιδανικά και προοπτική για ένα καλύτερο μέλλον. Οι νέοι ήξεραν να γράφουν με το χέρι, όχι πατώντας κουμπιά αχρηστεύοντας έτσι τα ίδια τους τα χέρια. Μπορούσαν να διαβάζουν επί ώρες και δεν τους έπνιγαν οι οθόνες που σαν ναρκωτικό εξουσίασε την ζωή τους. Η τεχνολογία δεν είναι κακό πράγμα, αλλά ο τρόπος που μας την επέβαλλαν σαν μέσο μαλθακοποίησης και ρομποτοποίησης, έγινε ο δυνάστης της νεολαίας. Βλέπεις νέα παιδιά να είναι στο δρόμο καρφωμένα σε ένα μικρό «κουτάκι» με πολύχρωμα χρώματα που τους καθοδηγεί ακόμα και στις πιο ιδιαίτερες στιγμές τους. Για αυτούς δεν υπάρχουν οι άλλοι, δεν υπάρχει το περιβάλλον τους. Ο διάβολος ήξερε άριστα να παίξει με τα πάθη των ανθρώπων και να τους εξουσιάσει χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτα. Η χώρα αυτή προδόθηκε από ένα διεφθαρμένο πολιτικό κατεστημένο και ακόμα χειρότερα από μια ασυγχώρητη θρησκευτική αποστασία. Όσοι διαβάζουν ακόμα τους Πατέρες της Ορθοδοξίας, θεωρούνται αναχρονιστές, αντιδραστικοί, ακόμα και... σκοταδιστές. Ακόμα και η βαθιά πίστη λαιδορείται, καθώς, όπως μας «σερβίρουν», όλα έχουν αλλάξει και θα πρέπει να πάμε μπροστά σβήνοντας όλο το παρελθόν μας. Μπροστά, αλλά που ; Στον πιο βαθύ γκρεμό της ιστορίας μας!

Αλήθεια θα καθίσουμε με σταυρωμένα τα χέρια; Θα βλέπουμε την πυρκαγιά να κατακαίει τα πάντα και εμείς να είμαστε απαθείς και τυφλοί στην μεγαλύτερη καταστροφή μας; Θα ευλογήσουμε τον «έξω από εδώ», καθώς σαν ο «άρχοντας αυτού του κόσμου» θα πατήσει με την σιδερένια μπότα του επί των κεφαλών μας και εμείς θα είμαστε και ευγνώμονες γιατί μας... «έσωσε»; Θα βλέπουμε την Νέα Τάξη να κατατρώει τα σωθικά μας σαν τον Προμηθέα στο όρος και εμείς θα

ευλογούμε να ίδια τα δεσμά μας; Θα ανυψώσουμε την κάθε είδους διαστροφή σε «πρόοδο» και θα καταδικάσουμε την ίδια μας την φύση που μας την δώρισε ο Παντοδύναμος; Θα προσφέρουμε το ποτισμένο με αίμα χιλιάδων μαρτύρων χώμα αυτής της πατρίδας σε αλλόπιστους εισβολείς, χάριν των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και του «εκσυγχρονισμού μας»; Θα βάλουμε στα σχολεία μας δάσκαλους που θα διδάσκουν στα παιδιά μας όχι όσα πιστέψαμε επί αιώνες, αλλά το πώς... κάνουν σχέσεις οι λεσβίες και το πώς συνουσιαζόμαστε χωρίς να συλλάβουμε; Θα συνεχίσουμε σαν οι μεγαλύτεροι δολοφόνοι να σκοτώνουμε τα ίδια μας τα παιδιά πριν ακόμα γεννηθούν, γιατί έτσι το απαιτεί η «πρόοδος» αλλά και η πορεία εξαφάνισης της φυλής μας; Τέλος θα κατεβάσουμε τις καμπάνες από τις εκκλησίες μας και θα τις αντικαταστήσουμε με μυτερούς σαν λόγχες μιναρέδες και με κάποιους παρείσακτους φανατικούς να ουρλιάζουν ανατριχιαστικά το Εζάν;

Ε όχι! Ως εδώ και μη παρέκει! Ή είμαστε ανθρώπινα όντα με αυτεξούσιο όπως μας το χάρισε ο Παντοδύναμος, ή είμαστε άψυχα ρομποτ στην κρεατομηχανή της Νέας Τάξης. Όσοι έχουμε ακόμα συνείδηση, όσοι πιστεύουμε στον ένα και μοναδικό Ιησού Χριστό στην Παναγία στους Αγίους και στους Πατέρες μας, θα πρέπει επιτέλους να υψώσουμε την φωνή της αντίστασης. Να ενωθούμε, να συνασπιστούμε, να ενώσουμε την φωνή μας με την φωνή του μεγάλου Άγιου Παππούλη, που δεν κρύβονταν στο κελί του όταν έβλεπε πως η θύελλα πλησίαζε και απειλούσε να εξαφανίσει τα πάντα. Είμαστε εκατοντάδες χιλιάδες. Ένα και μόνο δείγμα το βλέπει κανείς κάθε χρόνο στην Σουρωτή, στις 11 Ιουλίου. Από όλο τον κόσμο χιλιάδες προσκυνητές για την Ορθοδοξία, για τον μεγάλο Άγιο της, τον Πατέρα Παῖσιο. Όλοι αυτοί που με τόση πίστη από τα πέρατα της οικούμενης έρχονται να προσκυνήσουν, είναι η μεγάλη μαγιά του αναχώματος. Οι πραγματικοί πιστοί και όχι οι υποκριτές οικουμενιστές. Από εδώ θα ξεκινήσει η αναστροφή. Όχι με πολεμικές κραυγές. Όχι με φωνές μίσους. Όχι με πολεμικά τύμπανα, αλλά με την ενωμένη σταθερή φωνή μας. Φτάνει πια! Υπάρχουν ιεράρχες, υπάρχουν γέροντες άξιοι ποιμενάρχες, ακόμα και επώνυμοι κοσμικοί, υπάρχει πιστός κόσμος που είναι πρόθυμος να αντισταθεί στη λεηλασία της ίδιας μας της πίστης, της ίδιας μας της πατρίδας, της ίδιας μας της ύπαρξης. Από εδώ θα ξεκινήσει ο αγώνας με ενότητα και παρρησία, αλλά και με ανυποχώρητη διάθεση γιατί ο «άρχοντας του κόσμου» έχει εξαπολύσει την τελική του επίθεση. Γιατί στο «τέλος των καιρών», μετρούν μονό όσοι είναι έτοιμοι και έχουν διάθεση να αντισταθούν. Γιατί στο «τέλος των καιρών», θα σωθούν μόνο όσοι φρόντισαν να έχουν λάδι για τις καντήλες τους.

Αφιερώνεται σε ένα πολύ αγαπητό μου και πολύ πιστό, επί χρόνια ταπεινό προσκυνητή στον πάτερ Παῖσιο, που εκείνο το βράδυ μου «ζωγράφησε» με αδρά

χρώματα την μεγάλη του αγωνία.

ΝΙΚΟΣ ΧΕΙΛΑΔΑΚΗΣ

Δημοσιογράφος-Συγγραφέας-Τουρκολόγος

Πηγή: impantokratoros.gr